ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 24ης Νοεμβρίου 1971*

Αντικείμενο της υποθέσεως:

— Ερμηνεία του κανονισμού 950/68 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1968 (ABl. L 172, σ. 1 επ.).

— Ισχύς και, ενδεχομένως, ερμηνεία του κανονισμού 241/70 της Επιτροπής, της 9ης Φεβρουαρίου 1970 (Ειδ. Έκδ. 02/01, σ. 91).

— Ενδεχομένως, ερμηνεία του κανονισμού 160/66 του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου (ABl. No. 195, σ. 3361 επ.).

Διατακτικό της αποφάσεως:

1) Η κατάταξη ενός προϊόντος στην κλάση 21.04 του Κοινού Δασμολογίου αποκλείεται στην περίπτωση που η χρήση βουτύρου, τετηγμένου βουτύρου ή διασπασμένου βουτυρελαίου για την παρασκευή του επηρεάζει την καταλληλότητα του εν λόγω προϊόντος να χρησιμοποιείται, όπως είναι, για τη βελτίωση της γεύσεως ορισμένων φαγητών και εναπόκειται στο αρμόδιο εθνικό δικαστήριο να κρίνει αν συντρέχει τέτοια περίπτωση.

2) Η θέση σε ισχύ του κανονισμού 950/68 του Συμβουλίου δεν επηρέασε τα έννομα αποτελέσματα των «Δεσμευτικών Δασμολογικών Πληροφοριών» που θεσπίστηκαν δυνάμει του άρθρου 23 του γερμανικού νόμου περί δασμών.

Πρόταση του γενικού εισαγγελέα:

Πρότεινε να δοθούν οι ακόλουθες απαντήσεις στα υποβληθέντα ερωτήματα:

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

α) Η κατάταξη προϊόντος στην κλάση 21.04 του Κοινού Δασμολογίου δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι έχει χρησιμοποιηθεί βούτυρο, τετηγμένο βούτυρο ή διασπασμένο βουτυρέλαιο για την παρασκευή του. Για την περίπτωση, περαιτέρω, κατά την οποία το εν λόγω προϊόν θα μπορούσε να θεωρηθεί έστω ως μαγιονέζα, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά την κρατούσα αντίληψη, δεν θεωρείται προφανώς μαγιονέζα ένα παρασκεύασμα κατά την παραγωγή του οποίου χρησιμοποιείται βούτυρο, τετηγμένο βούτυρο ή βουτυρέλαιο στις αναλογίες που αναφέρθηκαν στο πλαίσιο της κυρίας δίκης.

β) Δεδομένου ότι, σύμφωνα με τις επεξηγηματικές σημειώσεις της Ονοματολογίας των Βρυξελλών, τα υπαγόμενα στη δασμολογική κλάση 21.04 εμπορεύματα πρέπει να προορίζονται για τη βελτίωση της γεύσεως ορισμένων φαγητών, προκειμένου να προσδιοριστεί αν ένα είδος πρέπει να καταταγεί στην κλάση 21.04 ή στην κλάση 21.07, θα πρέπει να γίνεται επίκληση των γενικώς παραδεδεγμένων αντιλήψεων, δηλαδή να ερευνάται αν πρόκειται για παρασκεύασμα προοριζόμενο για κατανάλωση ως έχει και του οποίου η χαρακτηριστική και συνήθης χρήση αποσκοπεί στη βελτίωση της γεύσεως ορισμένων τροφών. Στο βαθμό που η κρατούσα αντίληψη συνιστά έγκυρο μέσο ερμηνείας του Κοινού Δασμολογίου, καταρχήν μόνο οι κοινές σε όλα τα κράτη μέλη αντιλήψεις είναι δεσμευτικές. Η κρατούσα σε ορισμένο κράτος μέλος αντίληψη αποτελεί ενδεχομένως έγκυρο μέσο ερμηνείας στο βαθμό που τα οικεία εμπορεύματα είναι γνωστά και χρησιμοποιούνται αποκλειστικά στο εν λόγω κράτος μέλος.

γ) Ακόμη και αν η εισαγωγή μιας «μαγιονέζας διαίτης», για την παρασκευή της οποίας έχει χρησιμοποιηθεί βουτυρέλαιο, κρόκος αυγών, αλάτι και ξύδι, έχει πραγματοποιηθεί πριν από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 241/70, η δασμολογική κατάταξη του εν λόγω είδους θα πρέπει να διενεργείται σύμφωνα με τις οδηγίες που περιέχει ο κανονισμός αυτός, αφού η οριστική απόφαση περί της δασμολογικής του κατατάξεως εκδίδεται μετά την ημερομηνία αυτή.

δ) Ο όρος «προδήλως», που αναφέρεται στον κανονισμό 241/70, υποχρεώνει τις αρμόδιες αρχές που αποφαίνονται για τη δασμολογική κατάταξη των περιγραφομένων παρασκευασμάτων να εξετάζουν καταρχήν τη χαρακτηριστική και συνήθη χρήση τους βάσει της συνθέσεώς τους τη στιγμή πραγματοποιήσεως της εισαγωγής και να τα κατατάσσουν αποκλειστικά στη δασμολογική κλάση 21.04 όταν διαπιστώνουν ασφαλώς ότι προορίζονται για κατανάλωση στην κατάσταση που βρίσκονται ως σάλτσες. Τα εμπορικά έγγραφα ή οι συνθήκες της μεταγενέστερης χρήσεως των παρασκευασμάτων αυτών μπορούν στα πλαίσια της εν λόγω έρευνας να λαμβάνονται υπόψη απλώς ως ενδείξεις.

ε) Οι δεσμευτικές δασμολογικές πληροφορίες που θεσπίστηκαν δυνάμει του άρθρου 23 του γερμανικού νόμου περί δασμών συμβιβάζονται προς το κοινοτικό δίκαιο καθότι, αν διαπιστωθεί ανακρίβεια, η εφαρμογή τους περιορίζεται στις συμβάσεις εισαγωγής τις οποίες συνήψε ο αποδέκτης της δασμολογικής πληροφορίας, στηριχθείς στην ακρίβειά της. Στο σημείο αυτό δεν υφίσταται καμία διαφορά μεταξύ της εφαρμογής του κανονισμού 160/66 και της εφαρμογής του Κοινού Δασμολογίου.